

50. Hantos Péter

Kiválasztásról

Elhangzott: 1996 július 7-én, Budapesten a Szabadságtéri református templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 50 Hantos Péter – Kiválasztásról

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van az Ő vére által a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott reánk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, melyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, azt is, ami a földön van. Őbenne lettünk örökösivé is. Mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik". Ef 1:4-11

Mennyei Édesatyánk! Felséges Isten! Hálaadás van a szívünkben, hogy örökösöd lehetünk, hálaadás van a szívünkben, hogy nem árvaként kell élnünk ezen a földön, hanem tudhatjuk, hogy Te a világ kezdetétől már gondolsz ránk. Urunk, hálaadás van a szívünkben azért mert itt lehetünk, azért mert a kegyelem ideje még tart a mi személyes valónk számára. Hálaadás van a szívünkben, hogy az elmúlt héten is oly sokszor megszólítottál bennünket. Meg kell vallanunk, hogy oly sokszor nem hallottuk igazán tisztán a te szavadat. Nem cselekedtük pontosan a te akaratodat. Urunk, te látod, milyen élethelyzetekből érkeztünk most. Te látod gondolatainkat és indulatainkat. Te látod lelkünk házáat, amely tele van legkülönbözőbb dologokkal. Azért könnyörgünk, hogy te légy az, aki megüresítesz. Te légy az, aki készszé teszel igéd hallgatására, hogy azt valóban szív szerint befogadhatunk. Ne csupán mint információt, hanem mint lelki igazságot. És te add, hogy az erővé váljon, olyan meghatározó erővé mely formálja az életünket és formálja bennünk az új embert. Azt az embert, aki a keskeny úton jár, aki Krisztusra emeli tekintetét, aki Krisztusban kívánja elrejtetni életét. Ezért könnyörgünk most. Jöjj közénk Szentlelked által. Munkáld az ige szavával, örök igazsággal. Mindezt pedig az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk hallgasd meg a mi imádságunkat a te szent és bölcs akaratod szerint. Így legyen! Amen

Szeretett testvéreim, az az ige, melynek alapján Isten Szentlelkét most itt segítségül híva az Ő üzenetét hirdetni kívánom közöttetek, írva található az előbbi igeszakaszban és a I. Tim 2: 4-6 versekben: **"Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággként a maga idejében"**

Szeretett Testvéreim! Talán, amikor az igéket hallottuk, az igék témája alapján nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy itt ma **Isten kegyelmi kiválasztását** szeretném a színetek elé hozni, és veletek együtt gondolkodni róla. Kritikus kérdés ez a kegyelmi kiválasztás, az eleve elrendelés, a predestináció kérdése. És bármennyiszer erről valamilyen módon szó esik, láthatóan mindenki felélénkül és valamilyen módon mindenkinek az érdeklődése kitérül e felé a téma felé. Nem véletlenül van ez így. Hiszen mindannyiunkban felvetődik a kérdés, ott szunnyad az elrettentő kérdés: Vajon én kiválasztottak közé tartozom-e? Ki vagyok-e választva Isten szerint? Isten rendelésében, az élet könyvében ott van-e az én nevem?

Sokan sokféleképpen magyarázták a Szentírásból az ide vonatkozó igéket. Mégis amikor ez a kérdéskör vetődik fel, az első név, amely eszünkbe jut: **Kálvin János**, - a genfi reformátor neve. Mintha valamilyen módon ez az ő specialitása lenne.

Ez koránt sincsen így, hiszen tudjuk, hogy az összes reformátor foglalkozott ezzel a kérdéssel és őket megelőzve, részletekbe menő kifejtést találunk már **Ágostonnál** is. És természetesen a **középkori és újkori katolicizmus is foglalkozik ezzel a kérdéskörrel**. Mi hát a valóság? Mi az ami ebből számunkra fontossá válik. Isten Szentlelkének segítségül hívásával a **Bibliában** keressük a választ. Ez a mi reformátusságunknak az alapja. A Szentírás az, amelyre koncentrált figyelemmel figyelünk. Hisszük azt, hogy Isten az, aki feloldhatja bennünk a kérdéseknek ezeket a csomópontjait. Egyedül **Ő** az, aki világosságot gyűjthet számunkra, mindenfajta kérdésben, ebben is. Nem emberi okoskodás által és bölcsesség által, de az **Ő** végtelen bölcsességével és mindenható hatalmával. Legyen ez most így! Mai ígérem figyelésünkben két kérdésre keresem a választ.

1. Kire vonatkozik Isten kegyelmi kiválasztása, vagy másképpen: Ki az, vagy kik azok, akiket Isten eleve elrendel?

2. Mire szól ez az elrendelés, Isten kegyelmi kiválasztása?

I. Az *első válasz*, amely erre a kérdésre adható a felovasott ige alapján az, hogy **Isten kegyelmi kiválasztása elsősorban** meglepő módon nem ránk, hanem egyszülött Fiára **Jézus Krisztusra vonatkozik**. Még a világ teremtése előtt kiválasztotta arra a szolgálatra, hogy **Ő**, az Isten megalázza magát, emberi formát öltson és közöttünk szolgáljon, hogy minket tanítson, hogy gyógyítson testileg-lelkileg egyképpen. Úgy, mint aki maga egy az Atyával. Így lett ő a kiválasztó Isten és a kiválasztott ember egy személyben. **Ő** az, aki odaszánta magát a bűnös embernek; és másik oldalról a bűnös embert odaszánta önmagának. Ez az odaszánás pedig azt jelenti, hogy Krisztus magára vette és magára veszi az embernek járó büntetést, és lehetőséget nyújt arra, hogy kapcsolatba kerüljünk vele. Az, hogy élő kapcsolatunk legyen vele különösképpen hangsúlyos és életfontosságú számunkra. Ezért **Ő** magához hív. Hív, hogy beléphessünk az **Ő** dicsőségébe akkor, ha mi is odaszánjuk életünket erre a szolgálatra.

Jézus Krisztus predestinációja, eleve elrendelése arról szól, hogy életét adja azokért, akik ezt elfogadják. És életét adta azokért, akik készek átadni életüket a szolgálatra. Mert mindannyiunknak szolgálata van. És erre a szolgálatra mindannyiunkat személyesen maga Krisztus hív el.

II. A *második válasz* eredeti kérdésünkre, hogy t.i. kire vonatkozik Isten kegyelmi kiválasztása, az ige alapján azt kell mondanunk, hogy elsősorban Jézus Krisztusra, de még

másodsorban sem mireánk, hanem Isten **kiválasztott gyülekezetére**. A gyülekezet közösségére vonatkozik Isten kiválasztása.

Az a Krisztus, akit megismertünk a Szentírásból, hitünk szerint ma itt is munkálkodik Lelke által közöttünk, - az a Krisztus elképzelhetetlen a választottak gyülekezte nélkül, mint a fej a test nélkül, mint a vőlegény a menyasszony nélkül, mint a király az ő alattvalói nélkül.

Isten még a teremtés előtt úgy határozott, hogy az emberiségből egy gyülekezetet gyűjt ki a maga számára, szentel meg, és az igaz hit egységében a Fia által az örök életre vezeti. **E gyülekezetnek** - és jól tudjuk ezt Biblia olvasó emberek lévén - **őszövetségi alakja Izrael, újszövetségi alakja pedig a keresztyén anyaszentegyház**, a Krisztus teste. Azaz mi magunk. Mire szól a gyülekezet eleve elrendelése?

Elsőrendűen a **bizonyoságtételre**.

Már maga az, hogy a gyülekezet, a keresztyén gyülekezet létezik az ateizmusnak ebben a sötéttségében és tengerében, létezik egy olyan közegben, ahol az emberek nem tudnak Istenről, nem látják az ő csodálatos munkáit életükben és környezetükben, és nem hallják meg csendes, hívó hangját, már maga a gyülekezet **léte utal arra, aki összehívta**, s aki vezeti. A gyülekezet életének mindenben Istenre kell mutatnia, hogy az szinte felhívás legyen, szinte megszólítás legyen ebben a közegben.

Így szólítson meg mindenkit: Lépj be közénk, ismerd meg a mi Urunkat az Úr Jézus Krisztust! Válaszd az életet! Olyan életet kell tehát élnünk, amely Jézusra mutat. Amikor azt kérem, hogy olyan életet éljünk, ami Jézusra mutat, tudnunk kell azt is, hogy ez a rámutató élet csak akkor lehetséges, **ha Krisztustól kapjuk hozzá a naponkénti segítséget**, mert a Krisztusra mutató élet Jézus Krisztus nélkül nem lehetséges! Nélküle csak emberi erőlködés lesz!

A gyülekezet tehát bizonyoságtételre rendeltetett.

- *Mulandó* alakjában: **Izráelben Isten ítéletét**,

-*leendő* alakjában: az **egyházban Isten könyörületét** ábrázolja.

Érdemes ezt szem előtt tartani. Nekünk, mint keresztyén gyülekezetnek, elsőrendű kötelességünk - Isten igéjére figyelve - ebben a világban bizonyoságot tenni Jézus Krisztusról, és arról a munkáról, amit ő személyesen egyen-egyenként értünk elvégzett a golgotai kereszten.

Jó ezt megvizsgálni a mi gyülekezetünk életében is. Megvan-e a bizonyoságtételnek ez a lelkülete? Mert ha megvan, beteljesítjük Isten akaratát és a felőlünk való eleve elrendelését, ha pedig nincs meg, vagy nem eléggé van meg törekednünk kell erre, és imádságban hordoznunk ezt a bizonyoságtételt.

III. *Harmadsorban* elérkezünk a legtöbbet tárgyalt témához, az egyes ember kiválasztásához. Ez az, ami minket igazán érdekel, ez az, ami minket személyesen igazán érint.

De mielőtt Isten kiválasztásáról beszélünk, szeretnék utalni **az ember választására**. Mert Isten kiválasztását, a földi létben, a földi világban, a földi teremtettségben megelőzte **az**

ember döntése és választása. Ez a döntés és ez a választás az Édenben történt meg, amikor **az ember az Isten elleni lázadást válaszotta**. Amikor az ember a történelem első ilyen pontján Isten ellen döntött.

Amikor az Isten elleni lázadásról beszélünk és a bűn szétáradására mutatunk a teremtett világban, akkor sokan azt gondolják, hogy igazságtalanság az első emberpár engedetlensége miatt bűnhődni!

De vajon megszűnt-e az ő halálukkor a lázadás? Azt kell mondanunk - ha végig pillantunk az ismert emberi történelmen -, hogy a lázadás folyamatosan tart. És a hívő ember, **amikor beletekint az Ige tükrébe, valóban beletekint és nem csupán belepillant**, - hogy amikor elmegy elfelejtse amit látott - akkor a hívő lelkébe bele hasít fájdalmasan az igazság, milyenek is vagyunk mi igazán, amikor meglátjuk igazi arcunkat, akkor meglátjuk azt is, hogy ez a lázadás nemcsak az ismert emberi történelemben, hanem a mi személyes életünkben is folyik folyamatosan. Folyamatosan lázadunk Isten ellen! Az ember igenis a saját útját járja! Saját hangjától hangos ez a világ! És az isteni szó egyre nehezebben hallható a fegyverek ropogásától, egyre nehezebben hallható az információnak ebben a hatalmas megáradásában, ami körülölel bennünket, a mi saját gondolatainkat nem engedi kiteljesedni, nemhogy Isten szavát meghallani. Az önzéstől nem hallatszák Isten szava. A félelemtől, a szorongás falaitól nem jut el hozzánk Isten szava. Az ember ma is lázad Isten ellen! Ebben a válságos állapotban szólít meg Isten gyülekezetének bizonyágtétele, mert **Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön** - ahogy olvastuk - és az igazság ismeretére eljusson.

Te akarsz-e? Akarsz-e, hogy üdvözlj, hogy az igazság ismeretére eljuss? Mert ahogy olvastuk egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát válságul mindenekért, mint tanúbizonyosság a maga idejében. A kiválasztás, az eleve elrendelés, vagy **predestináció tehát szól az egyes embernek is!** Szól neked, szól nekem, és szól minden kereső és magát elvesztett bűnös embernek érző személynek. A kérdés már csupán az, hogy **mire szól a mi kiválasztásunk?**

Nemrégiben kerültem lelkigondozói kapcsolatba egy fiatalemberrel, aki megosztotta az ő életének problémáit velem, és volt egy időszak, amikor igencsak megsűrűsödtek ezek a beszélgetések. Mégpedig azért, mert igen komoly problémái támadtak az emberi kapcsolatok szintjén. Mondhatni szinte elviselhetetlen tűzbe vonta őt az Úr, a családjában, később a munkahelyén, ahogy Ezékiel próféta könyvében olvassuk, "tűzzel tisztítalak meg téged" - így mondja az Ige.

És valóban ez történt az ő életében, és ezt megtette az, hogy ez egy olyan hatalmas lelki terhet jelentett az ő számára, hogy pszichoszomatikus betegségbe esett, amely a mai tudomány szerint halállal is végződhet. Olyan betegség ez, amikor a lélek betegíti meg a testet és végső romlásba dönti az életet. És ezt sorozatos kudarcok követték ezután is, pedig személyesen és egyéni csendességeimben sokszor könyörögtem érte, mégis időről-időre, ahogy találkoztunk, láttam, hogy minden egyre rosszabb lett. Van reménytelen eset - erre gondoltam sokszor -, hát lehetséges, hogy Isten ennyire elvet valakit, még véletlenül sem történik meg az a transzformáció, átfordulás az életében, amely a kegyelem jelét mutatná. De mégis megtörtént!

De megtörtént, és az Úrnak legyen hála, hogy már ebben a válságos folyamatban is belenyúlt az ő életébe, és láthatatlan, de végtelen erejű és hatalmú munkája által egyszerre minden átfordult. Mert Isten ezáltal a tűz által kiégette az életéből azokat a dolgokat, amelyek

elválasztották tőle és titokzatos módon ez az ember, akit kívülről szerencsétlennek látott mindenki, talán közülünk a legszerencsésebb lett.

Mert az a kapu, amiről sokszor beszélünk, kitért az ő lelkében és Jézus Krisztus be tudott lépni. Zörgetett az Úr, és ő meghallotta a hangját, ha nehezen is, de ő beengedte. És aki nehezen kapcsolódott be az emberek közösségébe, most harmonikus családi közösségben él. Aki munkahelyén igazán, nem találta meg a helyét és feladatát, azt most megbecsülik az ő munkájában. Aki halálos betegségbe esett lelke miatt, az most az evangélium örömhírét terjeszti.

Nemrégem beszélgettünk erről veled, és jó volt hallani, hogy mindazt, ami történt ő maga is Isten rendeléseként élte meg, és ezért hoztam ide elétek. Ő fogalmazott így! Isten rendeléseként élte meg: **az Úr azt mondta, eleve elrendelte, hogy ez legyen az én utam.**

Az a kapcsolat pedig, emberi, családi vonzalom, ami körülvette, átváltozott Isten munkájára. Isten rendelte ezt így, és mivel számára nem létezik múlt, jelen és jövő, mondhatjuk azt is, hogy a próbatételek, a szomorúság idején ismeri meg Őt az ember. Élő kapcsolatba kerülhet Jézussal sokszor sokkal jobban, mint a boldog időszakokban.

Nincs ez másként a mi életünkben sem. Mert tudnunk kell, hogy Isten **mindannyiunkat kiválasztott, eleve magának rendelt Krisztus által**, mint *gyülekezetének tagjait*, de mint *személyes önmagunkat* is. Ahogy Jeremiás próféta könyvében olvassuk: **"Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát?"** - ezt mondja az Úristen - **"Nem, inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen."**

Kegyelmi kiválasztás, a predestináció most elénk adott hármasságának vonatkozása, azaz, hogy ki vagyunk választva Krisztusban, mint az ő gyülekezetének tagjai, és ki vagyunk választva, mint egyes emberek, e hármasság vonatkozás szorosan összefügg, de ennek megvalósulása döntésünktől függ. Mint ahogy a szentháromságban megkülönböztetjük - de el nem választjuk egymástól - a hármasság létmódját: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, hasonlóképpen van ez az eleve elrendelés kérdésében is. Hiszen tükröződik benne a Szentháromság és az örök igaz Isten üdvszerző munkája.

- Az **Atya** időknek előtte elkezdte,
- a **Fiú** az időben folytatja, és
- a **Szentlélek** az idők végéig célhoz juttatja a szent rendelést.

Az Úr áldjon és szenteljen meg mindannyiunkat abban hogy, amikor megemlékezünk az Úrnak haláláról és hirdetjük az ő feltámadását, a bűnbocsánat evangéliumát, akkoris hálás szívvel tudatosítsuk magunkban a mi kiválasztásunkat, és ezt a kiválasztást semmiképpen ne tegyük hiábavalóvá.

Mert a mi kiválasztásunk nem abban van, hogy tökéletesek lennénk, nem abban van, hogy büntelenek lennénk, hogy vétkeket újra és újra ne követnénk el, hanem abban van, hogy megállunk Isten ítélő széke előtt, és Jézus Krisztusban le tudjuk tenni ezt elé. Mert ő az, aki megigazít, aki megszentel, aki Lelke által felemel és bekapcsol a Ő kegyelmi rendjébe. Mert ő azt akarja, hogy **minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson**. De ennek **elfogadását és akarását a kezünkbe adta**. Az Úr adja, hogy mindannyiunk életében élő valóság legyen ez! Ámen.

Mennyei Édesatyánk! Hálaadás van a mi szívünkben a te kiválasztásodért, hogy te elhívtál a te gyülekezeted közösségébe. Hálaadás van, hogy te feladatot adtál számunkra: a bizonyágtétel feladatát. Hálaadás van a szívünkben, hogy egyénileg is, személyesen is kiválasztottál bennünket. Urunk add, hogy az a kiválasztás ott ragyogjon a mi életünk felett és meglátszódjon rajtunk. Add, hogy erről ne felejtkezzünk el, és hogy a kiválasztás örömhírét, az evangéliumot tudjuk továbbítani életnek és az igének beszéde által. Urunk áldd meg a mi közösségünket, gyülekezetünket, hogy ilyen bizonyágtévő gyülekezet lehessen. Áldd meg a mi egyéni életünket, csendességeinket, hogy minél mélyebben eljussunk a te isteni igazságodnak ismeretére, és minél mélyebben megismerjük önmagunkat, ahogy az ige tükrébe nézünk. Mindezek meghallgatását az Úr Jézus Krisztus nevében kérjük. Hallgasd meg az imádságunkat! Ámen.